

เสียงลูกกุญแจชำแรกผ่านรูทองเหลือง ไขดั่งกรีกเดียว ประตูช่องไม้ขนาดหนึ่งคืบก็เปิดออก ชับไล่ความมืดที่เกาะกุมตัวนั้นออกไป แต่หลอดไฟสีส้มในห้องแคบ ๆ นั้นไม่เพียงพอที่จะขับความมืดที่หลงเหลือในตัว เห็นเงาราง ๆ ของกระดาษซองหนึ่งนอนนิ่งอยู่ภายใน และมือหนึ่งที่ล้วงเข้ามาหยิบซองนั้นออกไป

เป็นซองเอกสารสีน้ำตาลขนาดห้าคูณเจ็ดนิ้ว หน้าซองไม่มีชื่อผู้รับ ไม่มีชื่อผู้ส่ง คนเปิดตู้ยัดซองนั้นใส่กระเป๋าแจ็กเก็ต ในยามบ่ายฝนโปรย แสงจากช่องเล็ก ๆ เหนือตู้ไปรษณีย์ที่เรียงรายเป็นแถวไม่เพียงพอที่จะขับความสลัวในมุมนั้น เห็นเพียงเงาบนใบหน้า ชุดดำที่เขาสวมยิ่งทำให้ทุกอย่างดูจมหายในความมืดมน

เสียงบิดกุญแจดังอีกกรีกหนึ่ง ฝาตู้ปิดลงอีกครั้ง ช่องใส่จดหมายมืดสนิทตามเดิม

คนเปิดตู้ก้าวออกจากที่ทำการไปรษณีย์ซึ่งกินพื้นที่ส่วนหนึ่งของอาคารพาณิชย์ ตึกแถวเก่าอายุมากกว่าครึ่งศตวรรษเรียงรายด้วยร้านรวงต่าง ๆ ตั้งแต่ร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อตุ๋นที่หัวมุมถนน ร้านอุปกรณ์ก่อสร้าง ร้านขายของชำ ร้านทำมุ้งลวด ร้านขายแหนม และคูหาสุดท้ายเป็นที่ตั้งของคลินิกแพทย์ไม่มีป้ายชื่อ ด้านหน้าตึกมีต้นลำต้นขนาดใหญ่อายุหลายสิบปีแผ่กิ่งก้านสาขาไปทั่วบริเวณนั้น ดอกลีลาวดีแต่งแต้มเต็มต้น

ฝนเม็ดสุดท้ายหยดลงบนดอกไม้สีขาว รวากับเป็นฟางเส้นสุดท้าย ดอกไม้ดอกนั้นร่วงจากร่มสีเขียวผ่านร่างเขาลงไปนอนนิ่งบนพื้นถนน กลิ้งหายไปในซอกดอกไม้ที่ร่วงหล่นตามแรงลมฝนกระจายเกลื่อนพื้นถนน

เขาหยุดดูบหนึ่ง ภาพสะท้อนเงาร่างของตัวเองบนพื้นถนนจึงน้ำเป็นชายร่างสูง ้วยต้นสามสิบ สวมแจ็กเก็ตสีดำ กางเกงดำ แว่นตาดำ

สายตาของคนชุดดำกวาดไปรอบตัวอย่างระมัดระวัง เป็นนิสัยอันเคยชินที่เกิดจากงานของเขา หมอจระจัดตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ในซอกหน้าร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อตุ๋นแข่งหลี ตาละห้อยจับที่ขึ้นเนื้อในซาม ท่าทางมันอ่อนแรงเกินไปที่จะแอบขโมยเนื้อสักชิ้นหนีไปกินที่มุมมืดในซอยเงียบลึกซอย หรือ